

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.
 ἡ συνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 τραπεζομίσθων, γρουσῶ κ.τ.λ.

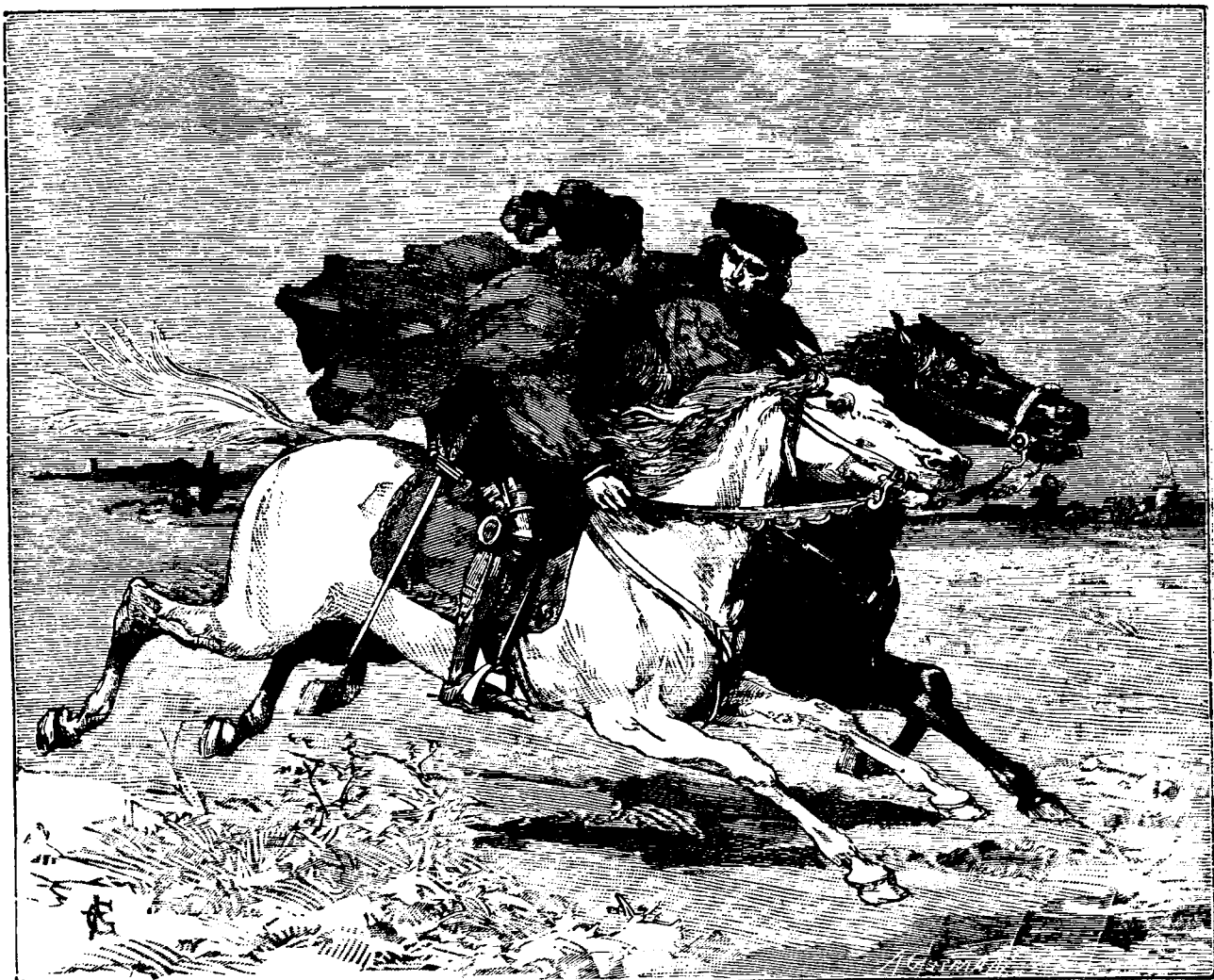
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια). μυθιστ. ERNEST DU-
 HREUIL, μετάφρ. Σ. Τ — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Σε-
 βαλιέ, μετάφρασις Τ***. (τέλος). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυ-
 θιστορία Α Δουμα, (συνέγ.), μετάφρ. Διδ — ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙ-
 ΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καρμυφίρ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωσία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. γρουσῶ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐμπρός, Ζεβάν, ἔμπρός! (σελ. 134)

Διὰν προσεχῶς ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὴν πολύχροτον μυθιστορίαν

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

τοῦ περιωνύμου Ῥώσου IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ. Ἡ μυθιστορία αὕτη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Πετρο-
 πόλει, ἐνεποίησε μεγίστην αἰσθησιν καὶ παρευθὺς μετεφράσθη εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ εὐλόγως,
 διότι ἐν αὐτῇ μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης ζωγραφίζονται σκηναὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Ῥωσικοῦ βίου, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ
 μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον καὶ διακεκριμένον ἔργον τοῦ IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τότε οἱ συναδελφοὶ αὐτοῦ, ἐκπλαγέντες, ὤρμησαν πρὸς τὴν θύραν, ὅπως ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ὁδόν.

— Σιγά, σιγά, κύριοί μου, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀνάγκαιτίας αὐτοῦς, ὁ ἄθλιος αὐτὸς συναδελφός σας μ' ἐγνώρισε... πιθανὸν νὰ μὲ γνωρίζετε καὶ σεῖς;... καὶ δὲν συμφέρει... λοιπὸν πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ σεῖς... Ζεβάν, λάβε διὰ λογαριασμόν σου αὐτὸν ἐδῶ τὸν βλάκα!... ἐγὼ κρατῶ ἐκεῖνον!... Τώρα δὲν ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε διὰ τίποτε, κκοῦργοι! Θὰ σας δώσωμεν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν... μάχαιραν δώσης...

Καί, μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας, ἀμφοτέροι, ὁ τε Μαλκράφτ καὶ ὁ Ζεβάν, διεπέρασαν τὰ ξίφη των εἰς τὰ στήθη τῶν κακούργων ἐκείνων.

— Κύτταξε, Ζεβάν! εἶπεν ἀταράχως ὁ Μαλκράφτ, σπογγίζων τὸ ξίφος του εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν φονευθέντων, κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ἔκοβε τὸ ξίφος μου... εἶχε τόσα χρόνια!...

Ἄλλ' ὁ Ζεβάν δὲν ἤκουεν αὐτόν· ἦτο πλησίον τοῦ Ὀλιβιέρου, τοῦ ὁποίου ὁ πυρετός νύξανε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

— Ὀλιβιέρε!... Ὀλιβιέρε! ἔλεγε μετὰ λυγμῶν ὁ ποιητής, δὲν μ' ἀκούεις;... Κύτταξέ με!... εἴμ' ἐγὼ!... ὁ Ζεβάν... Δὲν ἔχεις τίποτε!... Ἐσώθης!... ἀνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἰδὲ καὶ τὸν φίλον μας Μαλκράφτ, ὁ ὁποῖος εἶν' ἐδῶ... πλησίον σου!... Εὐχαρίστησέ τον καὶ σύ... τὸ ἀξίζει... εἶνε γενναῖος φίλος...

Ὁ Ὀλιβιέρου ἠνέφξε μετὰ κόπου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν μοναχόν... Ὁ ἀτυχὴς νέος διέστειλε τὰ χεῖλη του πρὸς στιγμὴν, ὡς εἰ θέλων νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καί, ἐπανακλείσας τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ στήθη του.

— ὦ! Μαλκράφτ, δυστυχία μου! θ' ἀποθάνῃ!... ἐφώνησεν ἀπελπισ ὁ ποιητής.

— Πρῶτον πρέπει νὰ ἴδωμεν τί ἔχει, εἶπεν ὁ μοναχός.

Καί, ψηλαφήσας αὐτόν καθ' ὄλον τὸ σῶμα μετὰ ἐπιδειξιοτήτος χειρουργοῦ:

— Δὲν ἔχει τίποτε, εἶπε... μόνον ὁ βραχίον του εἶνε τρυπημένος...

Εἶτα δέ, ἐκδύσας αὐτόν:

— Διάβολε! εἶπεν, ἔτρεξε πολὺ αἷμα, τοῦτο εἶνε σοβαρὸν.

Τότε δέ, παραμερίσας μετὰ προσοχῆς τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ, ἔκλινε πρὸς τὸ στήθος τοῦ νέου, ὅπως βεβαιωθῆ ἂν ἐπαλλεν ἔτι ἡ καρδιά του, ἐνῶ ὁ Ζεβάν ἔτρεμεν ὄλος, παρατηρῶν πάσας τὰς κινήσεις τοῦ μοναχοῦ.

Αἰφνης ἑλαφρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Ὀλιβιέρε μου! ἀνέκραξε πλήρης χαρᾶς ὁ Ζεβάν.

— Ἴδού! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, δὲν ἔχει τίποτε... εἶμαι βέβαιος... τὸ αἷμα τὸν ἐξησθένισε. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε καλά.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ Ζεβάν.

— Διάβολε! ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω.

— Ἄχ! Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπεν ὁ ἀτυχὴς ποιητής, πνιγόμενος εἰς τὰ δάκρυα.

— Τώρα, Ζεβάν, νὰ καθήσῃς σὺ ἐδῶ. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ φέρω ὀλίγον νερὸν καθαρόν. Θὰ τον ὠφελήσῃ πολὺ...

Καὶ ἐξῆλθε, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸ κράνος ἐνὸς τῶν φονευθέντων.

— Ἀλήθεια! εἶπε, τί νὰ γίνεται ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον ἐφρονεύομεν εἰς τὸν δρόμον. Ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ὁ ἀρχηγός των.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Γραβίλλη, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σχεδὸν ἀναίσθητος.

— Ὁ Γραβίλλης!... ἀνέκραξεν, ὁ Γραβίλλης ἐδῶ!... αὐτός... Ἴδού πῶς ἐξηγούνται τὰ πάντα... Καὶ πάλιν ὁ δάκτυλος τῆς Ἰσαβέλλας ὑπάρχει εἰς ὅλα αὐτά... Καλά, καλά...

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ποταμόν.

Ὅτ' ἐπανήλθεν, ὁ Ζεβάν ἐκράτει τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβιέρου.

Ὁ μοναχὸς ἐπλυνεν ἐπιμελῶς τὴν πληγὴν τοῦ νέου, ὅστις ὡς ἐκ τούτου, ἤρξατο ἀνακτῶν τὰς δυνάμεις του.

— Ζεβάν!.. Μαλκράφτ!.. φίλοι μου!.. ἐψιθύρισεν.

— Ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ ὀμιλήσῃς καθόλου. Εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσσι, ἡ σιωπὴ εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακον.

Καί, στραφείς πρὸς τὸν Ζεβάν:

— Πρέπει ἀνευ ἀναβολῆς, ἐξηκολούθησε νὰ τον μεταφέρωμεν εἰς Λανζαί.

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν· ἀλλὰ πῶς; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φορηγὸς τις ἄμαξα διήρχετο τὴν ὁδόν, ὀδηγούμενη ὑπὸ τινος χωρικοῦ καὶ μεταφέρουσα ὄσπρια εἰς Τουραίνην.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησεν αὐτήν.

— Ἐ! κουμπάρε!... ἐφώνησε πρὸς τὸν χωρικόν.

Ἡ ἄμαξ ἐσταμάτησε πάραυτα.

— Θέλεις νὰ κερδίσης μίαν λίραν; εἶπεν εἰς τὸν χωρικόν ὁ μοναχός.

— Δικτὶ ὄχι; Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ βαλῆς ἐπάνω εἰς τ' ἄμαξί σου ἕνα πληγωμένον καὶ νὰ τον μεταφέρῃς μαζὴ μὲ ἡμᾶς εἰς Λανζαί.

— Εὐχαρίστως.

— Τότε κάμε γρήγορα... καὶ ἔλα νὰ μας βοηθήσῃς καὶ σύ.

Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ Ὀλιβιέρου ἐτοποθετήθη, ὅσον εἶον τε κάλλιον, ἐπὶ τῆς ἄμαξης τοῦ χωρικοῦ καὶ ἡ μικρὰ συνοδία διηυθύνθη εἰς Λανζαί.

ΛΔ'

Ὅπου ἐπανευρίσκομεν τὴν Ζολάνδην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῶν τελευταίων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ὁ Νασίμ, πρὶν ἢ φθάσῃ μετὰ τῆς συνοδίας του εἰς Τουραίνην, κατεσκῆνωσεν εἰς τὰ δάση τοῦ ἁγίου Ἀβερτίνου.

Χάρις εἰς τὸ ποτόν, ἔπερ ἡ γρατὴ Μίρσκα, ἀκολουθοῦσα τὰς ὁδηγίας τοῦ υἱοῦ της, παρεσκεύασε διὰ τὴν Ζολάνδην, καὶ τὸ ὁποῖον καθ' ἐκάστην ἐδίδεν αὐτῇ, ἀναμιγνύουσα αὐτὸ μετὰ τοῦ ὕδατος, ἡ δυστυχὴς νέα εὐρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν.

Διάγουσα, κατὰ τὸ φαινόμενον, βίον ἡρεμὸν καὶ τακτικόν, θλιβερώς δὲ μειδιῶσα εἰς πᾶσαν ἀπευθυνομένην αὐτῇ λέξιν μὴ διατηρήσασα, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, οὐδεμίαν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος, ἤρσκετο εἰς τὸ παρόν, χωρὶς νὰ φροντίζῃ διὰ τὸ μέλλον.

Ἐν τῇ προσώπῳ της οὐδὲν ἔχνος ἐφαίνετο τῆς δικνοητικῆς ταύτης παραλυσίας.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Νασίμ ὑπῆρξε νὰ ἐνδύσῃ τὴν Ζολάνδην διὰ πλουσίων φορεμάτων τῆς φυλῆς του καὶ νὰ διαθέσῃ δι' αὐτὴν καὶ μόνην μίαν σκηνὴν καὶ δύο γυναίκας ἵνα τὴν ὑπηρετώσιν.

Ὁ Νασίμ ἐπεσκέπτετο αὐτὴν συνεχῶς.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἠσθάνετο αὐξανόμενον τὸ πρὸς τὴν δυστυχῆ νέαν πάθος του καὶ προσεπάθει διὰ παντός τρόπου νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτήν.

Ὡμίλει πρὸς αὐτὴν ἠδέως καὶ περιπαθῶς, ἐθεώρει δὲ αὐτὴν μετὰ βλέμματος πλήρους τρυφερότητος καὶ πάθους.

Οἱ συμπαθεῖς αὐτοῦ λόγοι, ἡ ἀγρία καλλονὴ του, τὸ θέλητρον τοῦ βλέμματός του καὶ τοῦ προσώπου του καθόλου, βεβαίως θὰ συνεκίνουν πᾶσαν γυναίκα μέχρι τῶν μυχιαιτάτων ἀποκρύφων τῆς καρδίας της. Ἄλλ' ἡ Ζολάνδην ἦτο ὡς εἰ σιατὴ ἐξεληθούσα ἐκ τοῦ τάφου.

Ἦκουεν αὐτὸν ὀμιλοῦντα ἄλλοφρονουσα καὶ ἀπῆντα εἰς τοὺς λόγους του διὰ φράσεων ἀκτανοσῆτων.

Τοῦτο μεγάλως ἐξηρέθιζε τὸν Νασίμ. Ἄλλ' ἀπέκρυπτε τὴν ὀργὴν του μετὰ βαθεῖας ὑποκρίσεως, εὐελπιζόμενος ὅτι θάττον ἢ βράδιον, εἴτε ἐξ ἀμοιβαίου ἔρωτος, εἴτε ἐξ ἀνάγκης, ἡ νέα αὐτῆ θὰ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖράς του.

Καιτοὶ δὲ αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἀπησχόλου μεγάλως τὸν νοῦν του, οὐχ ἦττον ὁ Νασίμ οὐδέποτε, κατὰ τὴν ὀδαιοπορίαν, ἐπελάθετο τῶν συμφερόντων τῶν ὑπηκόων του.

Ὅπου καθ' ὁδὸν ἀπῆντων μεγάρων τι, ἐκεῖ ἐσταμάτων.

Καὶ οἱ μὲν Βοεμοὶ προσέλεγον τὴν τύχην εἰς τοὺς κυρίου τῶν καθ' ὁδὸν ἀπαντωμένων μεγάρων, ὁ δὲ ἀρχηγός αὐτῶν ἐχόρευε μετὰ θαυμασίας χάριτος τοὺς γραφικὸς τῆς Βοεμίας χορούς.

Πάντα ταῦτα παρεῖχον εἰς αὐτοὺς οὐκ ὀλίγα κέρδη· πολλῶ δὲ μάλλον, καθόσον ἡ

ἐν Τουρκίᾳ διαμονὴ τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας εἶχε προσελκύσει ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς περίεξ αὐτῆς ἱκανὸν ἀριθμὸν εὐγενῶν ἱπποτῶν.

Ἡ Ζολάνδη ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς ἀλλοκότους τούτους χορούς. Ἡ Μίρσα καὶ ὁ Νασίμ, ἐδίδαξαν αὐτὴν βοσκικά τινα φάρμακα, ἅτινα αὐτὴ ἐπανελάμβανε, χωρὶς νὰ ἐνοῆσθαι αὐτὰ, μετὰ φωνῆς ἡδέιας καὶ μονοτονίου καταθελγούσης τοὺς ἀκροατὰς τῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Νασίμ, συνειδὼς ὅτι αἱ πρὸς τὴν Ζολάνδην περιποιήσεις του δὲν ἐπέφερον τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, ἤρξατο ν' ἀπελπιζέται καὶ νὰ αἰσθάνηται τετρωμένην τὴν φιλοτιμίαν του.

Ἦτο νέος, ὠραῖος, πλούσιος, ἰσχυρὸς, σχεδὸν βασιλεὺς, καὶ ἐπεθύμει μὲ πᾶσαν ψυσίαν νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἐκ τῆς μετὰ τῆς Ζολάνδης πάλης του.

Ὅθεν ἐδιπλασίασε τοὺς ἀγῶνάς του.

Ἄλλ' οὐδὲν κχι πάλιν κατάρθωσεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΓΛΟ-ΚΑΝΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ.

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

II'

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κυρία Δ'Ὠλνὲ ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα περιεφέρετο καθαρίζουσα καὶ τακτοποιούσα τὰ ἐν αὐτῷ ἐπιπλα, ὅτε ἰσχυρὸς κρότος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, διασεισάσας ἅπασαν τὴν οἰκίαν.

— Θεέ μου! τί τρέχει; Τρέξε νὰ ἰδῆς, Ἰωάννα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε καὶ ἐπανήλθε πάλιν, φέρουσα ἐπιστολὴν τινα.

— Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν μοι ἔδωσες νὰ σοὺ τὴν δώσω ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Βωζαίν. Ἐβιάζετο, φαίνεται, πολὺ, κυρία, διότι δὲν μὲ ἠρώτησεν, ὡς πάντοτε, διὰ τὴν ὑγείαν σας.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο ἀκόμψως περιτετυλιγμένη, ἡ δὲ ἐπιγραφή τῆς γεγραμμένη δὲ μελάνης ἀθλίως καὶ μόλις διακρινομένης.

Ἡ κυρία Δ'Ὠλνὲ ἠνέφξεν αὐτὴν διὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα:

Ἀγαπητὴ μοι κυρία Δ'Ὠλνὲ,

Σὰς γράφω τὰς γραμμάς ταύτας ἐν βίᾳ, διότι φεύγω τὴν δικαιοσύνην καὶ, ἂν αὐτὴ δὲν με συλλάβῃ, ἐντὸς αἰῶνος ἐγκαταλείπω τὸ πάτριον ἔδαφος. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὁ ταγματάρχης Στενφαίλδ μὲ προσέβαλεν ἐνωπιον τῆς Ἀντωνέττας. Κατ' ἀρχὰς ἐκράτησα τὴν φωνήν μου, διότι ἠλπίζον ὅτι θὰ παρίστατο καταληλυθότερα περίστασις, ὅπως ἱκανοποιηθῶ. Αὐτὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ, καθόσον, ἐξελθὼν πρώτος ἐκ τῆς οἰκίας σας, συνηντήσα αὐτὸν καθ' ὁδὸν καὶ τῷ ἐξήγησα λόγον περὶ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀποτόμου πρὸς ἐμὲ συμπεριφορᾶς σου. Εἰς τὴν πρόσκλησίν μου ταύτην δὲν ἐδύνατο ν' ἀρνήσῃ καὶ σήμερον τὴν πρώην ἔπασεν θανασιμῶς πληγωθεῖς. Ἦδη μανθάνω ὅτι ἀποθνήσκει. Εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν Ἀντωνέττην ὅτι, ἂν, ἐναντίον τῶν προαισθησέων μου, ἡγάπα πράγματι αὐτόν, ἔγω πεποιθῆσιν ὅτι θὰ με συγχωρήσῃ, βασιζόμενος εἰς τὴν εὐκρινὴν καὶ ἀδολογὴν φιλίαν, ἣτις ἀείποτε μᾶς συνέδεσε. Λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τῇ πράξει μου ταύτῃ, οὐχὶ ἕνεκα τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, αἵτινες ἐμὲ καὶ μόνον ἐπιβαρύνουσιν. Ἄλλ' ἕνεκα τῆς αἰωνίου τύφους τοῦ συνειδότης, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἀσπ-

ρησα τὴν ὑπαρξίν ἐνός ὁμοίου, ὡς ἐμὲ, πλάσματος. Φεῦ! οὐδέποτε ἠλπίζον ὅτι ἡ τύφισ τοῦ συνειδότης εἶνε τόσο πικρὰ καὶ ὀρμηεῖα. Ἄλλ' ἤδη ὁ καιρὸς ἐπέιγει. Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὰς ἀπειροὺς πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις σας. Ἐστὶ βεβαία ὅτι θὰ σας ἐνθυμῶμαι πάντοτε. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀντωνέττην, εἰπέτε εἰς αὐτὴν, παρακαλῶ, ὅτι ἀκούσαν δι' ἐμὲ θεωρῶ ἱκανοποιεῖσθαι τὰ δάκρυα, ἅτινα μέλλει νὰ χύσῃ.

Ὁλος πρόθυμος

Λουδοβίκος Βωζαίν.

Τοσχύτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ, ὥστε δὲν ἠνύνησε παράυτα τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ὅθεν, χωρὶς νὰ ἔχη συνειδησιν τῶν πράξεων τῆς, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀντωνέττης.

— Ἀγαπητὴ μοι ἐξαδέλφη, εἶπεν ἡ κυρία Δ'Ὠλνὲ, ἀνευ προομιῶν, ἔρχομαι νὰ σοὶ ἀναγγείλω φοβεράν εἰδησιν. Ἐχεις ἀρκούσας δυνάμεις νὰ τὴν ἀκούσης;

Οὐτε ἡ ἀγγελία φοβεροῦ δυστυχήματος, προοιωνιζομένου ἐκ τῶν λόγων τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ, οὐτε ἡ ταραχὴ τοῦ προσώπου τῆς ἤρκεσαν ὅπως ἀποσπάσωσι τὴν Ἀντωνέττην ἐκ τῆς ναρκώσεως, εἰς ἣν εἶχε παραδοθῆ ἀπὸ πρωίας. Ἡ δυστυχὴς νέα, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἐφαίνετο ὡρὰ καὶ πάσχουσα.

— Λοιπὸν, ἐξαδέλφη μου, δὲν ἔχεις νὰ μ' ἐρωτήσης τι; Πρόκειται περὶ σοῦ, ἢ μᾶλλον περὶ τινος προσώπου, τὸ ὅπου μὲγάλως σὲ ἐνδιαφέρει. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀνδρέου Στενφαίλδ.

— Τί τρέχει λοιπὸν;

— Ἰδού, ἀνάγνωσον σὺ ἡ ἰδίαν

Καὶ ἐνεχειρίσεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λουδοβίκου.

— Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ! Ἀντωνέττα, ἔσο γενναία, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δ'Ὠλνὲ.

Ἡ Ἀντωνέττα ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν αἴφνης ὡρῶτος θανάτου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ, ἐγερθεῖσα, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, ἤρξατο ἐνδυομένη.

— Διατί ἡ ταχύτης αὐτὴ; Ποῦ θὰ μεταβῆς; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δ'Ὠλνὲ.

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Στενφαίλδ, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνέττα.

— Ἐλθες τὸ λογικόν σου, Ἀντωνέττα; Μήπως γνωρίζεις ποῦ κατοικεῖ ἡ ἀνζῆ ἀκόμη;

— Ἐξ ἐρωτήσω καὶ θὰ μάθω.

— Λοιπὸν ἔχεις σκοπὸν νὰ μεταβῆς εἰς τὸ δωμάτιόν του;

— Δὲν θὰ ἔλθω μετ' ἐμοῦ, Λουκίλλη; ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα διὰ φωνῆς ἐκευτικῆς.

— Εἶσαι τρελλῆ, ἐξαδέλφη μου.

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ προέδιδεν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν.

— Πῶς; θέλεις αὔριον ὅλος ὁ κόσμος νὰ ὀμιλῇ περὶ ἡμῶν καὶ τὰ ὀνόματά μας νὰ περιέρχωνται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα;

— Ὀλίγον μὲ μέλει, Λουκίλλη. Θὰ μεταβῶ μόνη.

— Ἄ! ὄχι, δὲν θὰ μεταβῆς! Ἀφοῦ μετὰ τόσας προσπαθείας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου σου, ἐδυνήθης νὰ διατηρήσῃς τὸ ὄνομά σου ἀκλήιδωτον, θέλεις τώρα ν' ἀμαυρώσῃς τὸ ὄνομά σου;

— Ἀδιαφοροῦ ἔχω καθήκον· οἰαιδήποτε δὲ καὶ ἂν ὦσιν αἱ συνέπειαι τοῦ διαδήματός μου τούτου, πρέπει νὰ τον ἰδῶ.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ τον θεραπεύσης μὲ τούτο;

— Ἄν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον ἡ παρουσία μου δύναται νὰ καταστήσῃ ὀλιγότερον πικρὰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς. Θέλεις λοιπὸν νὰποθάνῃ, καταρῶμενος ἐκείνην, ἡ ὅποια τῷ ὠρκίσθη αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀγάπην, διότι δὲν τὴν εἶδε πλησίον τῆς κλίνης του κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς του στιγμὰς;

— Τοῦλάχιστον περίμενε μίαν στιγμὴν. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἂν ὁ κύριος Δ'Ὠλνὲ δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη. Θὰ τον παρακαλέσω νὰ σε συνοδεύσῃ.

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνέττα δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὸν πολυτίμον αὐτῆς καιρὸν. Ὅθεν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἐξαδέλφης τῆς, ἐνδυθεῖσα μετὰ σπουδῆς, κατῆλθε κρυφίως εἰς τὴν αὐλὴν διὰ τῆς ὀπισθίας κλιμακῆς, τῆς ἀγούσης εἰς τὸ ἱπποστάσιον. Ἐκείθεν δέ, ἐπιβᾶσα τῆς ἀμαξῆς τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ, ἐξῆλθε διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' οὐδενός.

— Ἦδη, ἐσκέφθη ἡ Ἀντωνέττα, πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μανθῦ· βεβαίως δὲν θὰ ἦνε ἐκεῖ, ἀλλὰ θὰ μάθω, διὰ τινος τῶν ὑπηρετῶν του, τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου Στενφαίλδ.

Ἀφικθεῖσα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ ἔμαθεν ὅτι οὗτος εὕρισκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου, ὅπως παράσχη αὐτῷ τὴν ἀρωγὴν του, πληγωθέντι ἐπικινδύνως κατὰ τινα μονομαχίαν.

Ὁ ταγματάρχης εἶχεν ὑπ' ἐνοίκιον, μετὰ τινων ἄλλων συναδέλφων του, μικρὰν τινα, ἀλλὰ κομψὴν οἰκίαν, κειμένην εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως.

Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξά τῆς κυρίας Δ'Ὠλνὲ.

Στρατιώτης τις ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἀμαξῆς.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ τὸν κύριον ταγματάρχην, τῷ εἶπεν ἡ Ἀντωνέττα. Ὁδηγησόν με, παρακαλῶ, εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ στρατιώτης ἐδίστασε, φοβηθεὶς νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς, ἀνευ προηγουμένης ἀδείας αὐτοῦ.

Ἡ Ἀντωνέττα, δυσανασχετήσασα διὰ τούτο, ἔστρεψε περίεξ αὐτῆς τὸ βλέμμα καὶ κατὰ τύχην εἶδε τὸν ὑπολοχαγὸν Δελαβαλ:

— Κύριε Δελαβαλ, τῷ εἶπεν, εἰπέτε, παρακαλῶ, εἰς αὐτόν νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταγματάρχου Στενφαίλδ.

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ προφανοῦς ταραχῆς. Ὁδηγησὸν ἀμέσως τὴν κυρίαν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν στρατιώτην, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου ταγματάρχου. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐθύνην.

Ὁ στρατιώτης ὑπήκουσε καὶ ἡ Ἀντωνέττα ἀνῆλθε τὴν κλιμακὰ ὅλην τρέμουσα.

ΙΔ'

τὴν Ἀντωνέττην ὡς ὀδηγός, ὑπέδειξεν αὐτῇ ἡμιάνοικτον τινα θύραν καὶ ἀνεχώρησε πάραυτα, ὡσεὶ φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ ταγματάρχου. Ἡ Ἀντωνέττα προὐχώρησε πρὸν τὴν ὑποδειχθεῖσαν θύραν μετὰ παλλούσης καρδίας καί, πρὶν ἢ εἰσελθῆ, ἔκρουσεν αὐτὴν ἐλαφρῶς καὶ ἀνέμενε. Πάραυτα ἤκουσεν ἐλαφρότατον κρότον βημάτων καὶ μετ' ὀλίγον εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν ἱερέα τοῦ συντάγματος, ὅστις εἶχεν εὐλογῆσαι τοὺς γάμους της.

— Ζῆ ἀκόμη; ἠρώτησε χαμηλῆ τῆ φωνῇ τὸν ἱερέα, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου ἦτο ἐζωγραφισμένη βαθεῖα λύπη.

— Ναί· ἀλλ' αἱ ὠρτί του εἶνε ὀλίγαι, ἐψιθύρισε ὁ ἱερεύς, ρίψας βλέμμα πλήρες πικρίας καὶ θλίψεως ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἔκειτο ὁ θνήσκων ταγματάρχης.

— ὦ! Ἀνδρέα μου, ὦ σύζυγέ μου! ἀνέκραξεν ὀλοφυρομένη ἡ Ἀντωνέττα ὁρμήσασα δὲ πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς. ὦ σύζυγέ μου! σύζυγέ μου!

Καὶ τὰ δάκρυα κατέπινον τὴν φωνὴν τῆς ἀτυχοῦς νέας, ἀδιαφορούσης, ἐν τῇ ὑστάτῃ καὶ ἐπισήμῳ ἐκείνῃ στιγμῇ, ἂν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ξένα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ, καὶ ἄτινα τότε πρῶτον ἐμάνθανον τὸ μυστικόν της. Ἄπασαι αἱ σκέψεις αὐτῆς καὶ αἱ ἰδέαι ἐν ἀκαρεῖ συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐνώπιόν της σπαραξικαρδίου θεάματος, ἐπὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅστις ἐδηλητήριασε μὲν τὴν ὑπαρξίν της, ἀλλ' ὅστις ἀνῆκεν αὐτῇ δι' ἀρρήκτων καὶ ἱερῶν δεσμῶν.

Ὁ τραυματίας, ἀκούσας τοὺς λυγμοὺς τῆς Ἀντωνέττης, ἤγειρεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ βλέμματος ἐμφανίντος ἐκπληξίν καὶ θαυμασμῶν· ἀλλὰ πάραυτα τὸ πρόσωπόν του συνωφρῶθη καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλήρες ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ὑποκρίτρια! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τραχείας καὶ βραγχνώδους, φύγε! . . . ἀποσύρθητι! . . . Πῶς ἐτόλμησες νὰ με ὀνομάσης σύζυγον, ἀφοῦ σὺ δὲν ὑπῆρξες εἰς ἐμὲ τοιαύτη εἰ μὴ κατ' ὄνομα; Ἐξεπλήρωσέ; ποτε εἰς ἐμὲ τὰ καθήκοντα τῆς συζύγου; Ἐπέδειξέ; ποτε ὑποταγὴν εἰς τὰς νομίμους ἀπαιτήσεις μου, ἢ τοῦλάχιστον μὲ ἠγάπησάς ποτε ὡς σύζυγον;

— Ἀνδρέα! Ἀνδρέα! . . . ἔλεος! . . . μὴ θελήσης νὰ δηλητηριάσης τὰς ἐπισήμους ταύτας στιγμὰς διὰ τῶν σκληρῶν ἐπιπλήξεών σου.

— Διατί ἤλθες ἐδῶ; ἤλθες νὰ χαρῆς διὰ τὴν ἀγωνίαν μου καὶ νὰ βεβαιωθῆς διὰ τῶν ἰδίων σου ὀφθαλμῶν ὅτι ἐπανεκτῆσε; τὴν ἐλευθερίαν σου; Δὲν ἤλθες ἐνταῦθα, κινουμένη ἐξ ἀδόλου καὶ εἰλικρινοῦς ἔρωτος· διότι ἂν ἔρλεγεν ἐτι τὴν καρδίαν σου τὸ ἀσθημα τοῦτο, δὲν θὰ περιεφρόνεις τὰς συμβουλὰς μου καὶ τὴν ἀνάπνῃν μου, καὶ δὲν θὰ παρεγνώριζες τὰ

ἀπ' ἧς στιγμῆς ὠρκίσθης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ αἰωνίαν πρὸς ἐμὲ πίστιν.

— Ἀλλὰ τίς πταίει; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνέττα ἐνοῦσα ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πλήρεις δακρύων. Δὲν σοι εἶπον ὅτι θὰ σε ἠκολούθουν καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἤρκει μόνον νὰ με ἀναγνωρίσης δημοσίᾳ ὡς σύζυγόν σου καὶ νὰ εὐλογῆσῃ τοὺς γάμους μας καθολικὸς ἱερεύς;

— Εἶσαι ἀπίστος γυνὴ! ὑπέλαθεν ὁ ταγματάρχης, ἀπαισίως μειδιῶν. Μία ἀπλή ἰδιοτροπία σὲ ἠνάγκασε νὰ ἐνώσης τὴν τύχην σου μετὰ τῆς ἰδικῆς μου.

— Συγχωρήστέ μοι ἂν ἐπεμβάινω, εἶπε προχωρῶν πρὸς αὐτοὺς ὁ ἱερεύς, συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου καὶ ὡς ἐκ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνης σας, φρονῶ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σας εἶπω δύο λέξεις.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ συνταγματάρχης Ἐβελ, ἐνοήσας ὅτι ἡ παρουσία του ἐν τῷ δωματίῳ ἦτο ὀχληρὰ, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, κλείσας ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ σοι εἶπω δύο λέξεις, Στενφαῖλδ; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡδέως ὁ ἱερεύς, προσπαθῶν νὰ κατευνασῇ τὴν ὀργὴν του.

— Ὅμιλει, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σε ἀκούσω.

— Τὸ κατ' ἐμὲ νομίζω ὅτι εἶσαι πολὺ αὐστηρὸς καὶ ἄδικος ὅσον ἀφορᾷ τὴν νέαν ταύτην.

Καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά του συμπαθῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Ἀντωνέττης, ἧτις ἐξηκολούθει νὰ μένῃ γονυπετῆς.

— Ἐνθυμούμαι κάλλιστα, εἶπε, πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σοὶ εἶπεν δὲν ἐλησμόνησα ποσῶς ὅτι ἦμην ὁ μόνος μάρτυς σας.

— Πάντοτε τὴν κατηραμένην ἐκείνην παλαιὰν ἱστορίαν! ὑπέλαθεν ἀγρίως ὁ Στενφαῖλδ. Φύγε, Ἀντωνέττα, ὑπάγε εἰς τὸ δωματίόν σου! Καὶ σεῖς, κύριε ἱατρέ, ἄφες με ἐν εἰρήνῃ. Ἀμφότεροι μ' ἐνοχλεῖτε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, τσοαύτη ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, ὡστε ἡ Ἀντωνέττα ἠγέρθη ἐντρομος.

— Μὴ φοβεῖσθε καθόλου, ἔσπευσε νὰ τῇ εἶπῃ ὁ ἱατρός, τὸν ὅποιον ἤδη γνωρίζομεν καὶ ὅστις εὐρίσκετο ἐκεῖ, μὴ φοβεῖσθε· εἶνε μικρὰ λιποθυμία, τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχε πρὸς τῆς ἀφιξέως σας. Ἴδου τὰ φάρμακα.

Αἱ προσπάθειαι τοῦ ἱατροῦ ἐπανεφέρον τυχρῶς τὸν ἀσθενῆ εἰς τὴν ζωὴν ἢ δὲ Ἀντωνέττα, φοβηθεῖσα μὴ ἡ παρουσία αὐτῆς χειροτερεύσῃ καὶ πάλιν τὴν κατάστασιν τοῦ τραυματίου, ἐκρύβῃ ὀπισθεν παραπετάσματος, κειμένου ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ δωματίου.

Μετὰ τινα στιγμὴν τὸ ἐσβεσμένον βλέμμα τοῦ Στενφαῖλδ περιεφέρετο περίξ τοῦ δωματίου, ὡσεὶ ἀναζητῶν τινα.

— Ποῦ εἶνε ἡ σύζυγός μου, εἶπε ὁ θνήσκων μετ' ἀγωνίας, ποῦ εἶνε ἡ κυρία Στενφαῖλδ; Ἄ! Ἄ! ἱατρέ! . . .

Καὶ ἐμειδίασε μειδιάμα φρικῶδες.

ἢ ἀποθάνω, νὰ τὴν ὀνομάσω σύζυγόν μου.

— Πρὸ ὀλίγου τῇ εἶπετε νὰ φύγῃ.

— Διατί νὰ ὑπακούσῃ; . . . Ἄχ! διατί ν' ἀνεχώρησῃ; . . . Δὲν ἤθελε νὰ παρασταθῇ εἰς τὰς τελευταίας μου στιγμὰς. . . δὲν ἤθελε νὰ μ' ἴδῃ θνήσκοντα καί. . . ἀνεχώρησεν.

— Θέλεις νὰ στείλω νὰ τὴν καλέσω;

— Ὅχι, ὄχι· δὲν θέλω νὰ ταπεινωθῶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου· ἂν ἔμενεν ἀπ' ἐαυτῆς, θὰ ἠσθάνομην μικρὰν ἀνακούφισιν εἰς τὰς τελευταίας τοῦ θανάτου μου στιγμὰς.

— Δὲν σ' ἐγκατέλειψα καθόλου, Ἀνδρέα μου! εἶμαι ἐδῶ, εἶπε δακρύουσα ἡ Ἀντωνέττα, ἐξερχομένη τοῦ παραπετάσματος καὶ ὀρμῶσα εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

Χαρὰ ἀπεριγραπτος ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ θνήσκοντος, ὅπερ διέτῃρει εἰς ἐτὶ τὴν ἀρχικὴν καλλονὴν του, μὲ ὄλην τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου.

— Ἀνδρέα μου, Ἀνδρέα μου, ἐπανελάθεν ὀλοφυρομένη ἡ Ἀντωνέττα, θέλεις νὰ μείνω πλησίον σου;

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ. Ἡ καρδία μου θὰ αἰσθάνθῃ ἀπεριγραπτον ἀγαλλίασιν, διότι εὐρίσκεσαι πλησίον τῆς κλίνης τοῦ θανάτου μου, περιβάλλουσά με, κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμὴν, διὰ τῶν περιποιήσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας πάντοτε μοὶ ἠρνήθης, ὅτε ἦμην ὑγιής.

Ἡ Ἀντωνέττα ἔκυψε μετὰ κατανύξεως τὴν κεφαλὴν της, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν της.

Εἶτα δὲ, προσποιηθεῖσα ἥθος ἀδιάφορον

— Ὁ ὕπνος θὰ σε ὠφελῆσῃ πολὺ, Ἀνδρέα μου, τῷ εἶπε. Κοιμήσου. Ἐγὼ θὰ μείνω πλησίον σου καὶ θ' ἀγρυπνῶ ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου σου.

— Ἄχ! δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας· οὐδὲν δύναται νὰ με σώσῃ. . . Ὅχι· οὐδὲν! . . .

Ἡ Ἀντωνέττα, μὴ θέλουσα νὰ δυσαρεστήσῃ αὐτόν, δὲν ἐπέμεινε περισσότερον, ἀλλ' ἐκάθησε πλησίον τῆς κλίνης του σιωπῶσα.

— Ἴδου λοιπὸν ἐκάθησες πλησίον μου, ὡς ἀληθῆς νοσοκόμος, τῇ εἶπεν ὁ ταγματάρχης, παρατηρῶν αὐτὴν ἡδέως. Τώρα δὲν φοβεῖσαι πλέον τὰ στόματα τοῦ κόσμου, δὲν σκέπτεσαι τί θὰ εἰπωσιν αἱ καὶ γλώσσαι;

— ὦ! ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, τί εἶνε ὁ κόσμος δι' ἡμᾶς; ἀπήντησεν ἡ νέα θλιβερῶς. Μὴ σκέπτεσαι πλέον περὶ αὐτοῦ, Ἀνδρέα μου.

— Ναί· δι' ἐμὲ πλέον ὁ κόσμος εἶνε μὴ δὲν, ἀλλὰ δι' ἐσέ, Ἀντωνέττα, εἶνε τὸ πᾶν. Μετὰ δύο ὥρας ἐγὼ δὲν θα ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου θὰ διασύρεται καὶ θα σχολιάζεται παρ' ὄλου τοῦ κόσμου.

— Καὶ ἂν τοῦτο συμβῇ, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἦνε ἢ ἡ δικαία τιμωρία τοῦ ἀφρονος παρελθόντος μου. Ἡμάρτησα καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῶ.

— Ἀλλ' εἶνε ἀληθές ὅτι ἀρκούντως ἐτιμωρήθης ἤδη! ἐπανελάθεν ἡδέως ὁ ταγ-

ματάρχης. Δὲν ἠννόησα ἀρκούντως, τὸ δμολογῶ, τὴν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξες. Καὶ ἤδη, ὅτε κρίνω ἐμβριθέστερον τὰ πράγματα, δμολογῶ ὅτι ὀλίγαι ἐπὶ τοῦ κόσμου γυναῖκες ἐδοκίμασαν τοσαύτας πικρίας καὶ τύψεις τοῦ συνειδήτος, ὅσας σὺ ἐδοκίμασες. Ἄλλ' ἰδοῦ ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος καὶ θέτει τέρμα εἰς τὴν ἀφόρητον ταύτην ζωὴν σου, ἀποδίδων σοὶ διὰ τοῦ θανάτου μου τὴν ἐλευθερίαν σου. Ὁμολογῶ ὅτι θὰ ζήσης τεσσαράκοντα περισσότερον ἔτη ἀφ' ὅσα ἐμελλες νὰ ζήσης, ἂν ἔζων καὶ ἐγώ.

— Ὡ! μὴ ὁμίλει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Ἀνδρέα. Λυπήσου με, πρὸς Θεοῦ!
— Παῦσον ν' μ' ἐξορκίζης, Ἀντωνέττα. Πλησιάζω εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου μου καὶ θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς σὲ τὰ πάντα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ ἱατρός, ὅστις μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν Ἀντωνέττην καθήμενην πλησίον τοῦ ἀσθενούς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας εὐλογῇ, δεσποινίς Δὲ Μιρεκούρτ, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὀπισθοχωρήσας ἐκθαμβος.

— Μὴ ἀποκαλεῖτε αὐτὴν δεσποινίδα Δὲ Μιρεκούρτ, ἱατρέ, ἀλλὰ κυρίαν Στενφαίλδ, ὑπέλαβεν ὁ θνήσκων μετὰ βεβιασμένου μειδιάματος, καταπλήξαντος πάντας τοὺς περὶ αὐτόν. Μὴ ἐκπλήττεσθε ποσῶς, κύριοι. Ὁ ἀξιολύβιστος ἱερεὺς τοῦ συντάγματός μου, ὁ ὅποιος εἶνε ἤδη παρὼν, δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους μου. Καὶ σὺ, ὡραία μου σύζυγε, ἀρνείσαι ὅτι εἶσαι ἰδική μου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀντωνέττης ἐπληρώθησαν δακρῶν.

— Δὲν δύναμαι νὰ το ἀρνηθῶ, Ἀνδρέα, ἀπήντησεν ἐρυθριῶσα ἡ νέα. Σὺ, καὶ ὄχι ἐγώ, ἤθελες νὰ διατηρῆς πάντοτε τὸν γάμον μας μυστικόν.

— Ἦδη ἀναγνωρίζω τὸ λάθος μου. . . Ὑπῆρξα πρὸς ἐσὲ πάντοτε σκληρὸς καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου μας σ' ἐβλάστησα παντοιοτρόπως. . . Μὴ ἐκπλήττεσθε ποσῶς, ἱατρέ. . . Πλησιάσον καὶ εἰπέ μοι πόσας ὥρας ἀκόμη μέλλω νὰ ζήσω.

Ὁ ἱατρός ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ θνήσκοντος καὶ, μὴ δυνάμενος νὰ συνέλθῃ ἔτι ἐκ τοῦ θαμβοῦ, ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν αὐτοῦ σιωπῶν.

— Λοιπὸν, ἱατρέ! τί ἐξάγετε ἐκ τοῦ σφυγμοῦ μου; Εἰπέτε ἐλευθέρως. Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τρομάζουσι πρὸ τῆς θέας τοῦ θανάτου. Λοιπὸν; . . . δὲν μοι ἀπνέτατε; . . . Ἀδιάφορον τὸ βλέμμα σου μοὶ προδίδει τὴν ἀλήθειαν. Προαισθάνομαι ὅτι μέχει τῆς ἐσπέρας ταύτης τὸ πολὺ εἶνε πεπρωμένον νὰ ζήσω, φεῦ! . . .

Ὁ ἱατρός, συγκινηθεὶς μέχρι δακρῶν, ἀπεμακρύνθη τοῦ δωματίου, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ὁ τραυματίας ἠκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλεμματός, εἶτα δέ, στραφείς πρὸς τὴν Ἀντωνέττην, ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἠξέυρεις, ἀγαπητή μου, ποία μισαρὰ χεῖρ μ' ἔχει εἰς τοιαύτην θέσιν; Φυσικῶ τῷ λόγῳ, θὰ τὴν γνωρίζεις. Ἦτο ἡ

χεῖρ τοῦ ἄλλοτε μελλονύμφου σου, τοῦ ὡραίου ἐκείνου ἐπαρχιώτου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ, θέλω νὰ μοὶ ὑποσχεθῆς, πρὶν ἢ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμον τοῦτον, ὅτι, ἂν ποτε βραδύτερον ἐπαναλάβῃ τὰς προτάσεις σου, θ' ἀποκρούσῃς αὐτὰς μετ' ἀποστροφῆς.

— Καὶ δύνασαι νὰ φαντασθῆς, Ἀνδρέα μου, ὅτι ἡ χεῖρ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ συζύγου μου. . .

— Ἀρκεῖ δὲν θέλω πλέον αἰσθήματα, δὲν ἔχω ἀνάγκην διαβεβαιώσεων, ἀλλ' ὑποσχέσεως ἢ μᾶλλον ὄρκου ὅτι οὐδέποτε, ἐπ' οὐδεμίᾳ περιπτώσει, θὰ συγκατατεθῆς νὰ ἐνώσῃς τὴν τύχην σου μετὰ τῆς ἰδικῆς του.

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Τότε φίλησε τὸ σταυρὸν αὐτόν.

Καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός τὸν σταυρὸν, τὸν ὁποῖον ἔφερε πάντοτε ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς.

— Καὶ ἄλλοτε μοὶ ὠρκίσθης ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τούτου καὶ ἐτήρησες τὸν ὄρκον σου: ὥστε ἔχω πεποίθησιν ὅτι καὶ τώρα δὲν θ' ἀπατηθῶ.

Ἡ Ἀντωνέττα ἔφερε τὸν σταυρὸν εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἠσπάσθη αὐτὸν μετὰ δακρῶν.

— Ἐξαίρετα! Τώρα, πρὶν ἢ ἀποθάνω, δύναμαι νὰ τον συγχωρήσω, Ἀντωνέττα.

— Ὡ! Ἀνδρέα, προσφιλέστατε Ἀνδρέα, ἀνέκραξεν ἱκετευτικῶς ἡ νέα, θέτουσα ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸν σταυρὸν, φίλησέ τον ἐπίσης καὶ σὺ: οὐχὶ ὡς ἐγώ, ὅπως ἐπικυρώσω ἀπλῆν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου σοὶ ἔδωκα, ἀλλ' ὡς τὸ σύμβολον τῆς υγείας, τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς μελλούσης εἰρήνης.

— Ὅχι, ὄχι, Ἀντωνέττα: εἶνε πλέον ἀργά. Ἦδη ἐξεπλήρωσα τὰ θρησκευτικὰ μου καθήκοντα μετὰ τοῦ ἱερέως τοῦ συντάγματός μου, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔτυχον τὴν ἀφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν μου, ὑποσχεθείς εἰς αὐτόν νὰ συγχωρήσω τὸν φονέα μου.

— Ὡ! ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, μὴ ὁμίλει περιφρονητικῶς περὶ τῶν τιμαλφιστέρων, καὶ ἱερωτέρων τοῦ κόσμου πραγμάτων. . .

— Ἀρκεῖ, Ἀντωνέττα, δὲν θέλω πλέον τοιαύτας ἀνοησίας. Ἄφες με νὰποθάνω ἐν εἰρήνῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐλαφρὸς κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν καὶ ὁ ἱερεὺς ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Σὰς ζητοῦσι, δεσποινίς.

Ἡ Ἀντωνέττα ἀνεγνώρισε τὴν Ἰωάνναν καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτήν, ἀφοῦ ἐβεβαίωσε τὸν ταγματάρχην ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ταχέως.

Ἡ Ἰωάννα εἶπεν εἰς τὴν Ἀντωνέττην ὅτι ἤρχετο πρὸς ἀναζήτησίν τῆς κατὰ διαταγὴν τῆς ἐξαδέλφης τῆς καὶ τοῦ κυρίου Δ' Ὀλνέ, ὅστις ἦτο παράφορος ἐξ ὀργῆς διὰ τὸ παράτολμον τοῦτο καὶ ὅλως ἀνάρμοστον διαβῆμα αὐτῆς: προσέθηκε δὲ ὅτι εἶχε ρητὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἄνευ αὐτῆς.

— Ὡ! πόσον λυπηρὰ εἶνε ἡ θέσις μου, Ἰωάννα, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνέττα θλιβερῶς. Ἄκουσον: ὁ ταγματάρχης Στεν-

φαίλδ, ὁ ὅποιος μετ' οὐ πολὺ ἀποθνήσκει, εἶνε σύζυγός μου. Τὸν ἐνυμφεῖθην κρυφίως.

— Τί λέγετε, δεσποινίς; ἀνέκραξεν ἡ γραῖα θαλαμηπόλος ὀπισθοχωρήσασα ἔντρομος. Τί θα εἰποῦν τώρα ὁ κύριος Δὲ Μιρεκούρτ καὶ ἡ κυρία Γε.άρδου; τί θα εἰποῦν αἱ κακαὶ γλώσσαι;

Ἡ Ἀντωνέττα ἐφρίκασεν.

— Φεῦ! ἔκλαυσα ἀρκούντως διὰ τὸ λάθος μου τοῦτο.

— Καὶ πόσῃ ὥραν θὰ μείνετε ἀκόμη ἐδῶ;

— Ἄχρῃς οὐ τελειώσῃ τὸ πᾶν.

— Καὶ εἰς τί δύναται νὰ ἦνε ἀναγκαία ἡ παρουσία σας, δεσποινίς; Ὡ! σ' ἐξορκίζω, πηγαίνετε εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ μένῃ μόνῃ μία νέα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἡ ὁποία κατοικεῖται ἀπὸ στρατιωτικῶν.

— Ἰωάννα, καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ πατήρ μου ἂν ἤρχετο ἐνταῦθα, ὅπως με ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτοῦ, δὲν θὰ τον ὑπήκουον.

— Βλέπω ὅτι οἱ λόγοι μου εἶνε περιττοί. Κατηραμένη ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δ' Ὀλνέ οἱ ἀπιστοὶ αὐτοὶ Ἀγγλοὶ. Τέλος πάντων, πηγαίνετε, ἐγὼ θὰ σας περιμένω ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε θέσις κατὰλληλος αὐτῆ, Ἰωάννα. Ἀπὸ ἐδῶ διέρχονται τόσοι.

— Καὶ τί θὰ μοὶ κάμουν; Μήπως εἶμαι νέα; Πηγαίνετε, καὶ ὅταν λάβετε ἀνάγκην μοὺ φωνάζετε.

Ἀλλὰ, μὴ συγκατατεθείσης εἰς τοῦτο τῆς Ἀντωνέττης, ἡ Ἰωάννα ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς καὶ νὰ κρυβῇ ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ὅπου προηγουμένως εἶχε κρυβῆ καὶ ἡ Ἀντωνέττα.

Εὐτυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ταγματάρχης ἐκοιμήσατο, ὥστε οὐδὲν τούτων παρετήρησεν.

Ὁ ἥλιος εἶχε κρυβῆ ὀπισθεν πυκνῶν νεφῶν, αἱ δὲ ἀκτίνες αὐτοῦ ἐσχημάτιζον τῆδε κάκεῖσε μακρὰς καὶ ἐρυθρὰς γραμμάς. Τὸ ἀμφίβολον σκότος τοῦ ἐπερχομένου λυκόφωτος καθίστα ἔτι μᾶλλον ὠχρὸν τὸ πρόσωπον τοῦ θνήσκοντος ταγματάρχου. Αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἠνεφύθησαν καὶ διὰ φωνῆς βραγχνώδους καὶ μόλις ἀκουομένης, ἠρώτησεν:

— Εἶσαι ἐδῶ, Ἀντωνέττα;

Ἡ δυστυχῆς νέα ἐθλίψε συμπαθῶς τὴν χεῖρά του.

— Λοιπὸν ἀπεφάσισης νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς μου; Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ στιγμή αὕτη πλησιάζει, διότι τὸ βλέμμα μου ἤρχισε νὰ θολοῦται.

— Εἶνε ἡ ἀντανάκλασις τῶν ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου, Ἀνδρέα μου, ἡ ὁποία θαμβώνει τὸ βλέμμα σου.

— Ὅχι. . . δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα. Δὲν λυποῦμαι τόσῳ ὅτι ἀποθνήσκω, διότι τοιαύτη εἶνε πάντοτε ἡ τύχη τοῦ στρατιώτου, ὅσῳ λυποῦμαι ὅτι ἀποθνήσκω μακρὰν τῆς πατρίδος μου. Ἄχ! τίς θὰ μοὶ το ἔλεγεν ὅτι, ἐρχόμενος ἐνταῦθα, θὰ εὐοίσηκον τὸν θάνατον εἰς τὰς ψυχὰς

ταύτας και παγετώδεις χώρας τοῦ Καναδά, και ιδίως εἰς τοσοῦτον ἀνθηρὰν ἡλικίαν; ὦ! πόσον θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν δὲν ἐτήρουν μυστικὸν τὸν γάμον μας! . . . Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν θέλω νὰ ἤμῃαι εἰλικρινής, Ἄντωνέττα· δὲν θὰ σοὶ ἀποκρύψω τίποτε. Ἄκουσον. Παρέτεινα ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν τὴν δημοσίευσιν τοῦ γάμου μας, διότι ἀνέμενον ὅπως ἐνηλικιωθῆς, ἵνα μὴ δυνηθῶσιν ἀφ' ἐνός ν' ἀκυρώσωσι τὸν γάμον μας και ἀφ' ἐτέρου ὅπως, εἰσερχομένη εἰς νόμιμον ἡλικίαν, δυνηθῆς νὰ ἀναλάβῃς τὴν μητρικὴν περιουσίαν σου· ἄλλως τε ἠλπίζον ὅτι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, δυνατόν ν' ἀπέθνησκεν ὁ πατήρ σου και τότε θὰ ἐδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς. Ἄλλὰ φεῦ! τὰ ὄνειρά μου ταῦτα διελύθησαν, ὡς καπνός, και ἤδη . . . ἐγγίζω εἰς τὸ τέμα τοῦ βίου μου.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῷ δωματίῳ, τὴν ὁποίαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτον οἱ λυγμοὶ και τὰ δάκρυα τῆς Ἄντωνέττης.

— Ἄκουσον, ἀγαπητῆ μου· ἐλθὲ πλησιέστερον . . . Θέλω νὰ σοὶ εἶπω τι, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἠλπίζον ὅτι θὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων μου . . . Ἡ ὑπομονὴ σου και ἡ γλυκεῖα και ἀβρὰ συμπεριφορὰ σου πάντοτε μὲ συνεκίνησαν· και πρὶν ἢ ἀφήσω, τὸν κόσμον τοῦτον, εἰπέ μοι, Ἄντωνέττα, γλυκεῖα και προσφιλῆς μου φίλη, ὅτι μὲ συγχωρεῖς δι' ὅσας πικρίας ἐδοκίμασες ἐξ αἰτίας μου και δι' ὅσα δάκρυα ἔχυσες ἐνεκα τῆς ἀδίκου και σκληρᾶς πρὸς ἐσὲ συμπεριφορᾶς μου.

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς και καρδίας, ἐψιθύρισε ἡ Ἄντωνέττα, κλίνασα τὴν κεφαλὴν και ἀσπασθεῖσα τὸ μέτωπον αὐτοῦ. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὰ παραπτώματά μου, ὅπως και ἐγὼ συγχωρῶ τὰ ἰδικά σου.

Ἐλαφρὸν μειδίμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν ὤκρων χειλέων τοῦ θνήσκοντος και ἡ χεὶρ του ἐθλίψε συμπαθῶς τὴν ἀβρὰν αὐτῆς χεῖρα.

Ὁ ἥλιος ἐκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν του και ἡ νύξ προσηνύετο ζοφερά. Ἡ ὄψις τοῦ Στενφάιλδ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν κρηστίστατο ὠχρότερα και οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τοῦ πέπλου τοῦ θανάτου.

Αἴφνης, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῆ θέξ τοῦ ἀπλανοῦς ἐκείνου βλέμματος, ἡ Ἄντωνέττα ἐφάναξεν αὐτὸν ὑψηλοφώνως, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

— Ἰωάννα, τρέξε γρήγορα, ἀνέκραξε, βαλοῦσα κραυγὴν φοβεράν.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτῆς ἡ γραῖα θαλαμηπόλος ἐσπευσε και, ἀποῦ ἐρριψε βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τοῦ κατώχρου ἐκείνου προσώπου, ἀπέσπασεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἄντωνέττης ἐκ τῆς ψυχρᾶς τοῦ θανόντος χειρός.

— Παναγία μου! τί ἥσυχος θάνατος! ἐψιθύρισε.

Και ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας τοῦ νεκροῦ.

IE'

Μετὰ ἐν ἀκριβῶς ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Στενφάιλδ, ἡ Ἄντωνέττα ἐνυμφεύθη τὸν συνταγματάρχην Ἐβελ. Εἶνε δύσκολον νὰ παραστήσωμεν τὴν ἐκπληξιν, ἣν ἐνεποίησεν ὁ γάμος οὗτος εἰς ἀπασαν τὴν πόλιν τῆς Μοντρεάλης. Οὐχ ἦττον ἀναφέρομεν ὅτι ὁ γάμος οὗτος κατέστησεν εὐτυχῆ τὴν Ἄντωνέττην.

Ὁ Λουδοβίκος Βωζικιν κατώρθωσε, τῆ βοήθειᾳ τινῶν φίλων του, νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης και νὰ μεταναστεύσῃ εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀποκατέστη διὰ πικνός. Ἄλλ' ὅσῳ εὐτυχῆς και ἂν ἔζη ἐκεῖ, οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ ἐξελείψῃ ἀπὸ τῆς μνήμης του τὴν ἀθῶαν και ἐρατεινὴν φίλην τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ὁ δὲ κύριος Δ'Ὄλνὲ μετὰ χαρᾶς εἶδε τὴν σύζυγόν του συνετιθεῖσαν ἕνεκα τοῦ προσφάτου παραδειγματος τῆς ἐξαδέλφης τῆς και ὀρκισθεῖσαν νὰ μὴ ἀναμιγνύηται πλέον εἰς ἐρωτικὰς ὑποθέσεις, και μάλιστα εἰς μυστικούς γάμους.

TELOS

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

MG'

Πῶς ἐσχίσθη τὸ ἐσωκάρδιον τοῦ δ' Ἐπερνῶν και πῶς ὁ Σχομβεργὸς ἐδάφη κυανοῦς.

Ἐνῷ ὁ κύρ Λαουριέρος ἐπεσώρευεν ὑπογραφὰς ἐπὶ ὑπογραφῶν, ὁ δὲ Σχικὸς παρῆλθε τὸν Γορανφλότον εἰς τὸ Κέρας τῆς Ἀφρονίας και ὁ Βουσοῦ ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του εἰς τὸ εὐτυχὲς και πλήρες ἀρωμάτων και ἐρωτος κηπάριον, ὁ Ἐρρίκος, σκυθρωπὸς δι' ὅ,τι εἶδε και ἤκουσεν εἰς τὴν πόλιν, ἐξηρηθισμένος ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ὁμιλιῶν τῶν ἱεροκηρύκων, μαϊνόμενος ἕνεκα τῶν μυστηριωδῶν χαιρετισμῶν, πρὸς τὸν ἀδελφόν του δ' Ἀνζιού τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει διερχόμενον ἐνώπιον του εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου και συνοδεούμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Γκιζῆ και τοῦ κυρίου δὲ Μεγιέν μετ' ἀκολουθίας εὐπατριδῶν, τοὺς ὁποίους ἐφάνετο διοικῶν ὁ Μονσορώ, ὁ Ἐρρίκος, λέγομεν, εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ Λουβρον ἐν συνοδίᾳ, τοῦ Κουέλου και τοῦ Μωζιρόν.

Ὁ Βασιλεὺς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τῶν τεσσάρων φίλων του, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν τινῶν βημάτων ἀπὸ τοῦ Λουβρου ὁ Σχομβεργὸς και ὁ δ' Ἐπερνῶν, ἀπαυδήσαντες νὰ βλέπωσιν αὐτὸν περιφροντικῶς και φρονούντες, ὅτι, ἐν ἐκείνῃ τῇ ταραχῇ, θὰ παρείχετο εὐκαιρία ἡδονῶν και ἐρωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐπωφελήθησαν τῆς πρώτης συναθροίσεως πλήθους, ὅπως γενῶσιν ἀφαντοὶ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀστρουκίου, ἐνῷ δ' ὁ βασιλεὺς και οἱ δύο ἕτεροι φίλοι του ἐξηκολούθουν τὸν

δρόμον των, ἐκεῖνοι διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Αὐρηλίας.

Μόλις εἶχον βαδίσει δέκα βήματα και ὁ μὲν δ' Ἐπερνῶν ἔθεσε μεταξὺ τῶν ποδῶν τρέχοντος πολίτου τὸ ἀνεμβόλον ὄπλον του, ὥστε οὗτος ἔπεσε κατὰ γῆς, ὁ δὲ Σχομβεργὸς ἀπέσπασε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε γραῖαν και δυσειδῆ, ἀλλ' ἦτις, κατὰ τύχην, εὐρέθη νέα και εὐειδής.

Πλὴν δὲν εἶχον κάμει καλὴν ἐκλογὴν τῆς ὥρας ὅπως προσβάλωσι τοὺς ἀγαθούς και συνήθως τόσον ὑπομονητικούς Παρισινούς, διότι διέτρεχε τὰς ὁδοὺς ὁ πυρετός τῆς ἀνταρσίας, ὅστις αἴφνης προσβάλλει τοὺς Παρισίους· οὕτω δ' ὁ μὲν πεσὼν πολίτης, ἀνεγερθεὶς, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ: *διαμαρτυρούμενοι, καθιθινισταί*, διότι ἦτο ζηλωτῆς τῆς καθολικῆς θρησκείας και ἐπετέθη κατὰ τοῦ δ' Ἐπερνῶν, ἡ δὲ ἀποκαλυφθεῖσα γυνὴ ἐκραύχασεν. *Ἐννοούμενοι*, ὅπερ ἦτο χεῖρον, και ὁ σύζυγος αὐτῆς, βαφεὺς τὴν τέχνην, παρῶρμησε κατὰ τοῦ Σχομβεργὸς τοὺς μαθητευομένους του.

Ὁ Σχομβεργὸς ἦτο ἀνδρείος, ἐπομένως ἔστη, ἠθέλησε νὰ μεγαλοφωνήσῃ και ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

Ὁ δ' Ἐπερνῶν ὅμως ἦτο συνετός και ἐφυγεν.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠσχαλήθη πλέον περὶ τῶν δύο εὐνοουμένων του, διότι ἐγίνωσκεν, ὅτι εἶχον τὴν ἔξιν ν' ἀπαλάσσωνται μόνοι τῶν δυσχερειῶν, ὁ μὲν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν του, ὁ δὲ διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν του. Ἐπομένως, μετὰ τὴν περιδιάβασίν του, εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ Λουβρον, ὅπου, εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ὄπλων, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνκλίντρου του και ἔτρεμεν ἐξ ἀνυπομονησίας ν' ἀνεύρῃ ἀφορμὴν νὰ ὀργισθῇ.

Ὁ Μωζιρόν ἐπαῖξε μετὰ τοῦ Ναρκίσου, τοῦ μεγάλου θηρευτικοῦ κυνὸς τοῦ βασιλέως.

Ὁ δὲ Κουέλος στηρίζων τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῶν πρεσιῶν του, ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ προσκεφαλαίου και παρετήρει τὸν Ἐρρίκον.

— Προβαίνουν, προβαίνουν, τῷ ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς. Ἡ συνωμοσία των προχωρεῖ· ὅτε μὲν τίγρεις, ὅτε δ' ὄφεις, ἐρπουσιν ὁσάκις δὲν δύνανται νὰ πηδήσωσιν.

— Αἴ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κουέλος, μήπως δὲν ὑφίστανται πάντοτε συνωμοσίαι εἰς πᾶν βασιλείαν; Τί διάβολον θέλετε νὰ πράττωσιν οἱ υἱοὶ τῶν βασιλέων, οἱ ἀδελφοὶ τῶν βασιλέων, οἱ ἐξαδελφοὶ τῶν βασιλέων, ἐὰν δὲν συνομοτῶσι.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Κουέλε, μὲ τὰ ἀλλόκοτα ἀξιώματά σου και μὲ τὰς φουσκωμένας παρειάς σου, μοὶ φαίνεσαι, ὅτι εἶσαι δυνατός εἰς τὴν πολιτικὴν ὅσον και ὁ Γίλλης τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου.

Ὁ Κουέλος ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου και ἔστρεψεν ἀσέμνως τὰ νῶτα πρὸς τὸν βασιλέα.

— Ἄς ἴδωμεν, Μωζιρόν, ἐπανελάβεν ὁ βασιλεὺς, ἔχω δίκαιον ἢ ἀδικον; πρέπει νὰ με καθησυχάζωσι μὲ ἀνοησίας και κοινοτοπίας, ὡς ἐὰν ἤμην τυχαῖος βασιλεὺς

ἢ ἔμπορος ἐρίων, ὅστις φοβεῖται ν' ἀπολέσῃ τὸν εὐνοούμενον γάτον του ;

— Αἶ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρὸν, ὅστις, κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα, εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τοῦ Κουέλου, ἐὰν δὲν εἴσθε τυχαῖος βασιλεὺς, ἀποδειχάτε το δι' ἔργων μεγάλου βασιλέως. Τί διαβόλον! ἰδοῦ, ὁ Νάρκισσος εἶνε ἀγαθὸν ζῶον, ἀλλὰ, ἐὰν τῷ θλίψωσι τὰ ὠτα, μουγκρίζει, καί, ἐὰν τὸν πατήσωσι, δάκνει.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ὀρίστε, ὁ ἄλλος μὲ παραβάλλει μὲ τὸν κῦνά σου.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρὸν ἅπ' ἐναντίας βλέπετε, ὅτι θέτω τὸν Νάρκισσον ὑπεράνω ὑμῶν, διότι οὗτος ἠγύρουσι νὰ ὑπερασπίζῃ ἑαυτόν, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἠξέυρει.

Ἐπίσης δ' ὁ Μωζιρὸν ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

— Ὅριστε, ἔμεινα μόνος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἄριστα, ἐξακολουθήσατε, ἀγαθοὶ φίλοι μου, ὑπὲρ τῶν ὁποίων μὲ κατηγοροῦσιν, ὅτι γυμνῶν τὸ βασιλεῖον ἐγκαταλείφατέ με, ὑβρίσατέ με, σφάξατέ με φίλοι μόνον δημίους ἔχω περὶ ἐμέ, μὰ τὴν ψυχήν μου. Ἄ! Σχικῶ! πτωχέ μου Σχικῶ! ποῦ εἶσαι ;

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Κουέλος, αὐτὸ μόνον μὲς ἔλειπε. Τώρα καλεῖ καὶ τὸν Σχικῶ.

— Ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ Μωζιρὸν.

Ἦρχισε δ' ὁ ἀπρεπής νὰ ψιθυρίζῃ λατινικὴν τινα παροιμίαν, παρεμφερῆ πρὸς τὴν κατὰ τὸν *Μαστρογιάννην* καὶ τὰ κοπέλά του.

Ὁ Ἑρρίκος συνωφρῶθη, ἀτραπή τρομαρῆς ὀργῆς ἐφώτισε τοὺς μεγάλους μέλας ὀφθαλμούς του, ἀληθῶς δ' ὁ Ἑρρίκος ἐκρόντισε πραγματικὸν βλέμμα βασιλέως μετὰ τῶν ἀδιακρίτων φίλων του.

Ἐξαντληθεὶς ὁμοῦ, ἀναμφιβόλως, ὑπὲρ τῆς ἐξάψεως, ὁ Ἑρρίκος ἐπανέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔστρεψε τὰ ὠτα τινὸς τῶν ἐν τῷ κανίστρῳ κυναρίων του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ταχὺ βήμα ἐπὶ τὴν ἀντιθάλαμον, ἐνεφανίσθη δ' ὁ Ἐπερῶν ἀνευ σκουφοῦ, ἀνευ μαντιλοῦ καὶ μὲ τὸ ἐσωκάρδιον ἐσχιωμένον.

Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρὸν ἐστράφησαν, δὲ Νάρκισσος ὄρμησε κατὰ τοῦ νεωστὶ ἀθόντος, ὡς ἐὰν ἐκ τῶν αὐλικῶν τοῦ βασιλέως ἀνεγνώριζε μόνον τὰ ἱμάτια.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, τί σοι συνέβη ;

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερῶν, ἰδέτέ με· ἰδοῦ πῶς μεταχειρίζονται τοὺς φίλους τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Καὶ τίς σε κατήνησεν οὕτως ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Διαβόλε! ὁ λόγος σου ἡ μάλλον ὁ λόγος τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιρῶ, ὅστις ἐκράυαξε ζήτην ἢ Ἐνωσις, ζήτην ἢ λειτουργία, ζήτην ὁ Γκιζης, ζήτην ὁ Φραγκίσκος, ἐπὶ τέλος, ζήτην ὁλος ὁ κόσμος, οὐχὶ ὁμοῦ ζήτην ὁ βασιλεὺς.

Ἐπειτα συνέχεια.

ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἑρρίκου Καραμφίν].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐπανελθόμεν εἰς τὴν Λίζαν.

Ἡ νύξ ἐπλήθη καὶ ἡ πτωχὴ μήτηρ, εὐλογήσασα τὴν θυγατέρα αὐτῆς, τῇ νύχτῃ ἤρεμον ὕπνον. Τὴν φορὰν ὁμοῦ ταύτην αἰ εὐχαί τῆς δὲν ἐπληρώθησαν. Ἡ Λίζα ἐκοιμήθη ὕπνον ἀνήσυχον καὶ τεταραγμένον τὴν καρδίαν τῆς ἐπλήρου τοῦ Ἑραστοῦ ἢ μορφῆ, καὶ τὸσφ ζωηρὰ τῇ παρίστατο, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξύπνα καὶ ἐστέναζεν.

Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἡ Λίζα ἠγέρθη καὶ καθίσασα ἐπὶ τῆς χλόης, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐβλεπε περιύποπος τὴν λευκὴν οὐμίχλην, πλανωμένην ἐν τῷ ἀέρι· διαλυομένη δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφινεν ἐπὶ τοῦ πρασίνου τῆς φύσεως τάπητος σταγόνας διαυγείς. Παντοῦ ἐπεκράτει σιγή. Ἄλλὰ ταχέως ὁ ἀνατέλλων τῆς φύσεως φωστὴρ ἀφύπνισε τὴν κοιμημένην κτίσιν. Τὰ δάση καὶ οἱ θάμνοι ἀνέζησαν τὰ πτηνὰ ἀνετινάχθησαν καὶ ἤρχισαν διὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτῶν φωνῆς νὰ πληρῶσι τὴν φύσιν ἀρμονίας καὶ χάριτος· τὰ ἀνθη ἤγειραν τὰς κεφαλὰς των, ἵνα ἀπολαύσωσι τῶν ζωογόνων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Ἄλλ' ἡ δυστυχὴς Λίζα ἦτο εἰσέτι περιύποπος.

Ὡ Λίζα, τί σοι συμβαίνει ;

Ἐξυπνώσα πρὸ ὀλίγου ἔτι μὲ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἦσο, ὡς αὐτὰ, εὐθυμος, ἡ δὲ ἀγνή καὶ πλήρης χαρᾶς καρδία σου ἀντηνακλάτο εἰς τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὰς σταγόνας τῆς οὐρανίας δρόσου. Ἦδη εἶσαι σύννομος καὶ σκεπτικὴ, τῆς δὲ γενικῆς τῆς φύσεως χαρᾶς δὲν μετέχει ἡ καρδία σου.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν νεαρὸς ποιμὴν, παίζων αὐλόν, ὠδήγει τὸ ποίμνιόν του εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ Λίζα διηύθυνε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα τῆς καὶ ἐσκέπτετο.

Ἐὰν αὐτὸς, ὅστις κατέχει ἤδη τὸ λογικὸν μου, γέγονάτο ἀπλοῦς χωρικός, ἀπλοῦ ποιμὴν! Ἄν διήρχετο ἐνώπιόν μου, ὀδηγῶν τὸ ποίμνιον αὐτοῦ! Ὡ θὰ τὸν ἐχαιρέτιζον μειδιῶσα, θὰ τῷ ἔλεγον γεμάτη ὅλη χαρὰ: «Καλημέρα, ἀγαπητέ μου βουσκέ! ποῦ πηγαίνεις; καὶ ἐδῶ ἔχει χόρτον διὰ τὸ ποίμνιόν σου, καὶ ἐδῶ ἀνθίζουν λουλουδία διὰ νὰ σοῦ πλέξω στεφάνι.» Ὡ μὲ παρετῆρει φαιδρῶς, θὰ μ' ἐλάμβανεν ἐκ τῆς χειρὸς ἴσως... Ὁνειρῶν!...

Ὁ ποιμὴν, παίζων πάντοτε τὸν αὐλόν του, διήλθε πρὸ αὐτῆς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ποίμνιου του, καὶ ἐκρόθη πέραν λόφου τινός.

Αἶφνης κρότος κώπης ἐπληξε τὰ ὠτα τῆς Λίζης.

Παρετῆρησεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εἶδε λέμβον καὶ ἐν αὐτῇ τὸν Ἑραστον.

Ἐτρεμε σύσσωμος, οὐχὶ βεβιαῖως ἐκ φόβου.

Ἠγέρθη, προσεπάθησε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ὁ Ἑραστος ἐπήδησεν εἰς τὴν ὄχθην, ἔφθασε τὴν Λίζαν καὶ ὁ πόθος τῆς ἐν μέρει ἐπληρώθη, διότι ἐκεῖνος τὴν παρετῆρει μετὰ χαριέντος βλέμματος. Τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς...

Καὶ ἡ Λίζα ;...

Ἡ Λίζα ἴστατο κάτω νεύουσα, μὲ διαπύρους τὰς παρειάς, μὲ τρέουσιν καρδίαν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά τῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι ἐκεῖνος τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ τὰ ρόδινα του χεῖλη τὴν ἐφίλησε! Ἄχ! τὴν ἐφίλησε μὲ τὸσφν θερμότητα, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος θὰ μετεβάλλετο εἰς φλόγας.

— Ἀγαπητὴ μου Λίζα, εἶπεν ὁ Ἑραστος, ἀγαπητὴ μου Λίζα, σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ αἱ λέξεις αὗται ἀντήχησαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας αὐτῆς, ὡς οὐρανίος γλυκεῖα μουσικὴ. Μόλις ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὠτά τῆς καὶ...

Ἄλλὰ παραιτῶ τὴν γραφίδα.

Τοῦτο μόνον προσθέτω, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐκστάσεως ἐξέλιπε τῆς Λίζης ἡ δειλία.

Ὁ Ἑραστος ἠννόησεν ὅτι ἀγαπᾶται καὶ μάλιστα μετὰ πάθους ὑπὸ νεαρᾶς, ἀγνῆς καὶ εἰλικρινοῦς καρδίας.

Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς χλόης εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἐθεώρει ὁ εἰς τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δύο μόνον λέξεις ἐξήρχοντο τῶν χειλέων των: «ἀγάπα με.»

Δύο ὦραι παρῆλθον οὕτω καὶ διὰ τοὺς ἔραστὰς ἐφάνησαν στιγμαί. Ἐπὶ τέλος ἡ Λίζα ἀνεμνήσθη τῆς μητρὸς τῆς. Ὄφειλον νὰ χωρισθῶσι, διότι αὕτη θὰ ἀνησύχει.

— Ἄχ, Ἑραστε! θὰ μὲ ἀγαπᾶς πάντοτε ;

— Πάντοτε, γλυκεῖά μου Λίζα, πάντοτε !

— Εἰμπορεῖς νὰ μοὶ το ὀρκισθῆς ;

— Εἰμπορῶ, ἀγαπητὴ μου Λίζα, ἡμπορῶ !

— Ὅχι, δὲν θέλω ὀρκους. Σὲ πιστεύω, Ἑραστέ μου· εἶνε δυνατόν ποτε νὰ ἀπατήσῃς τὴν δυστυχῆ Λίζαν; Τοῦτο δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

— Ποτέ, Λίζα μου, ποτέ.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς! πόσον θὰ χαρῆ ἡ πτωχὴ μητέρα μου ὅταν μάθῃ ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

— Ἄχ! Λίζα, ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ τῆς εἰπῆς τίποτε.

— Δικτί ;

— Διότι οἱ γέροντες εἶνε πολὺ ὑποπτοί. Ἰσως ὑποθέσῃ κανένα κακόν.

— Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ὑποθέσῃ.

— Ἄλλα, σὲ παρακαλῶ, μὴ τῆς εἰπῆς οὐδὲ λέξιν δι' αὐτό.

— Καλὰ, πρέπει νὰ σὲ ἀκούσω, ἂν καὶ δὲν ἤθελα νὰ κρῦψω τίποτε ἀπὸ τὴν μητέρα.

Ἀπεχαιρέτισαν ἀλλήλους, ἠσπασθήσαν διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ βλέπωνται ἐκάστην ἐσπέραν εἴτε εἰς τὸ πλησίον μικρὸν δάσος, εἴτε εἰς μέρος τι πλησίον τῆς καλύβης.

Ἡ Λίζα ἐπέστρεφεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της μυριάκις ἀνεζήτησαν τὸν Ἐραστον, ὅστις ἴστατο εἰσέτι παρὰ τὴν ὄχθην, παρακολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἐπανήλθεν εἰς τὴν καλύβην της, ἀλλοῖα παρ' ὅ,τι ἐξήλθε. Τὴν μορφήν της, τὰς κινήσεις αὐτῆς πάσας, περιέβαλλεν ἐγκάρδιος χαρὰ. «Μὲ ἀγαπᾶ», ἐσκέπτετο, καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὴν κατέβηλεγεν.

— Ἄχ! μητέρα, εἶπεν ἡ Λίζα εἰς τὴν μόλις ἐξυπνήσασαν μητέρα της, τί ὠραῖο πρῶτ'! Μιὰ χαρὰ εἶνε ἔξω. Τὰ πουλιὰ δὲν κελαδοῦσαν ποτὲ γλυκύτερα! ὁ ἥλιος δὲν ἦτο ποτὲ ὠραιότερος· τὰ λουλούδια ποτὲ δὲν ἐμούσχαβολοῦσαν τόσον!

Ἡ γηραιὰ μήτηρ, ἐπιβακτηρίας στηριζομένη, ἐξήλθε τῆς καλύβης, ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ζωογόνου πρῶτης, ἣν τόσῃ ἐξαισίῳ τῆ περιέγραψεν ἡ θυγάτηρ της.

Καὶ ὄντως· τῆ ἐφάνη λίαν εὐχάριστος. Δι' αὐτὴν ἡ εὐθυμία τῆς ἀγαπητῆς θυγατρὸς ἦτο εὐθυμία γενικὴ τῆς φύσεως.

— Ἄχ! Λίζα, ἔλεγεν ἡ γραῖα, πόσον εἶνε ὠραῖα τὰ χροῖσματα τοῦ Θεοῦ· δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ θαυμάσω τὸν ὠραῖον οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζει μὲ μεγάλην σκηνὴν, καὶ τὴν γῆν, ἡ ὁποία καθὲ χρόνον σκεπάζεται μὲ νέκ χορτάρια, μὲ νέκ λουλούδια. Ὁ Θεός, ὡς φαίνεται, πρέπει νὰ ἀγαπᾶ πολὺ τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ ἐστόλισε διὰ αὐτὸν τὸν κόσμον τόσον ὠραῖα. Ἄχ! Λίζα, ποῖός θὰ ἦθελε νὰ ἀποθάνῃ ἂν δὲν εἶχε λύπη; . . . Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀναγκαῖον, ὡς φαίνεται, θὰ ἐλημονούσαμε ἴσως τὴν ψυχὴν μας, ἂν τὰ μάτια μας δὲν ἐβρέχοντο κάποτε μὲ δάκρυα.

Καὶ ἡ Λίζα ἐσκέπτετο: «Ἄχ! εὐκολώτερον θὰ λησμονήσω τὴν ψυχὴν μου ἢ τὸν ἀκριβὸν μου φίλον!»

Ὁ Ἐραστος καὶ ἡ Λίζα, φοβοῦμενοι μὴ παραβῶσι τὴν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, ἐβλέποντο καθ' ἑκάστην ἐσπέραν — ἀφοῦ ἡ μήτηρ τῆς Λίζης κατεκλίνετο — παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἢ εἰς τὸ μικρὸν δάσος, ἀλλὰ συχνότερον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν γηραιῶν δρυῶν, εὐρισκομένων εἰς μικρὰν ἐκ τῆς καλύβης ἀπόστασιν. Αἱ δρυὲς αὗται ἐσκίαζον βαθεῖαν πλὴν καθαρὰν δεξαμενὴν πρὸ πολλοῦ ὀρυχθεῖσαν. Ἐκεῖ πολλάκις ἡ ἡρεμος σελήνη ἠργύρου διὰ τῶν ὠχρῶν ἀκτίων της τὴν ζανθὴν τῆς Λίζης κόμην, μεθ' ἧς ἐπαιζον οἱ Ζέφυροι καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἔραστοῦ της· πολλάκις παρετρεῖτο δάκρυ εἰς τοὺς ἀθῶους ὀφθαλμούς τῆς Λίζας, τὸ ὅποῖον ὁ Ἐραστος ἐσπὸγγίζε δι' ἐνὸς φιλήματος. Ἐνηγκαλιζόντο ἐκεῖ ἀλλήλους, ἀλλ' ἡ ἀγνὴ καὶ δειλὴ σελήνη δὲν ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ νέφη. Ἦσαν ἄσπιλοι καὶ ἄσκατοι αἱ ἀγκάλαι των!

— Πότε, ἔλεγε πρὸς τὸν Ἐραστον ἡ Λίζα, ἄχ, πότε θὰ μοῦ εἰπῆς: «σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπητὴ μου!» Πότε θὰ μὲ σφιξῆς εἰς τὴν ἀγκαλιά σου καὶ θὰ μὲ κυττάξῃς μὲ αὐτὰ τὰ γλυκὰ σου μάτια; Τότε θὰ αἰσθάνωμαι τόσον κλά, τόσον καλά, ὥστε θὰ λησμονῶ τὸν ἑαυτὸν μου, θὰ λησμονῶ ὅλα, ἐκτὸς σέ. Μοὶ φαίνεται παράξενον, πολὺ παρὰξενον, πῶς ἠμποροῦσα ἄλλοτε

νὰ ζῶ ἡσυχᾶ, νὰ γελῶ, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω. Τώρα δὲν τὸ ἐνοῶ· τώρα μοὶ φαίνεται ὅτι, χωρὶς σέ, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ζωὴ, εἶνε λύπη καὶ στενοχωρία. Ἄν δὲν βλέπω τὰ μάτια σου μοὶ φαίνεται σκοτεινὸν τὸ ὠραῖον φεγγάρι· ἂν δὲν ἀκούω τὴν φωνὴν σου μὲ λυπεῖ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονίου· ἂν δὲν αἰσθάνωμαι τὴν ἀναπνοὴν σου τὸ ἀεράκι δὲν μὲ εὐχαριστεῖ.

Ὁ Ἐραστος κατεθέλετο μὲ τὴν βοσκοπούλιαν του — οὕτως ὠνόμαζε τὴν Λίζαν — καὶ βλέπων πόσον τὸν ἠγάπα, ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς ἀγαπητότερος.

Αἱ τέρψεις τοῦ καλοῦ κόσμου τῷ ἐφαίνοντο μηδέν, συγκρινόμεναι πρὸς ὅσα ἡ καρδιά του ἀπήλαυεν ἐκ τῆς ἀγνῆς ἀγάπης τῆς ἀθῶας Λίζας. Μετ' ἀποστροφῆς ἀνεμιμνήσκετο τῆς χειμερινῆς ἡδυπαθείας, δι' ἧς ἐμεθύσκοντο ἄλλοτε αἱ αἰσθήσεις του. «Θὰ ζῶ—ἐσκέπτετο—μετὰ τῆς Λίζης ὡς ἀδελφός μὲ ἀδελφὴν· δὲν θὰ καταχρασθῶ τῆς ἀγάπης της· οὕτω θὰ εἶμαι πάντοτε εὐτυχής».

Ἀσυλλόγιστε νέε! Γνωρίζεις τὴν καρδίαν σου; Ἡ σκέψις πάντοτε θὰ κρατῆ τῆς αἰσθησέως σου;

Ἡ Λίζα ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἐραστοῦ νὰ ἐπισκέπτηται συχνάκις τὴν γραῖαν μητέρα της λέγουσα τῷ Ἐραστῷ: «Τὴν ἀγαπῶ, ἔλεγες, καὶ θέλω τὸ καλόν της, μοὺ φαίνεται ὅτι τὸ νὰ τε βλέπῃ εἶνε πολὺ μεγάλη εὐτυχία δι' αὐτὴν».

Τῷ ὄντι· ἡ μήτηρ τῆς Λίζας ἔχαιρε βλέπουσα αὐτόν. Ἡ εὐχαριστεῖτο νὰ συνδιαλέγηται μετ' αὐτοῦ περὶ τῶν νεανικῶν αὐτῆς ἡμερῶν, περὶ τοῦ δυστυχοῦς συζύγου της· πῶς κατὰ πρῶτον συννητήθη μὲ τὸν ἀγαπητὸν της Ἴβαν, πῶς τὴν ἠγάπα οὗτος, καὶ μὲ πόσῃν ἀγάπῃν, μὲ πόσῃν ὁμόνοιαν συνέζων. «Ἄχ! δὲν ἠμποροῦσε νὰ χορτάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἕως ποῦ τὸν πῆρε ὁ Θεός· ἀπέθανε ἀπάνω 'στὰ χεῖρα μου!»

Ὁ Ἐραστος ἤκουεν αὐτῆς μετ' ἀρροποιήτου εὐχαριστήσεως. Ἡγόραζεν ἐκ τῆς ἰδίας τὴν ἐργασίαν τῆς Λίζας καὶ πάντοτε ἠθελε νὰ τὴν πληρῶνῃ τὸ δεκαπλάσιον ἀφ' ὅ,τι ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐζήτηει, ἀλλ' αὕτη δὲν ἐδέχετο ποτὲ τὰ περιττά.

Οὕτω παρήλθον πολλὰ ἑβδομάδες.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἐραστος ἠναγκάσθη νὰ περιμεῖνῃ ἐπὶ πολὺ τὴν Λίζαν· τέλος αὕτη ἐφάνη, ἀλλ' ἦτο τοσοῦτον μελαγχολικὴ, τοσοῦτον ὠχρὰ, ὥστε ὁ Ἐραστος ἐφοβήθη. Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν κόκκινοι ἐκ τῶν δακρῶν.

— Λίζα, τί ἔχεις Λίζα;

— Ἄχ! Ἐραστε, ἔκλαια.

— Διατί;

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα· μὲ ἐζήτησε διὰ γυναῖκά του ὁ υἱὸς ἐνὸς πλουσίου χωρικοῦ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ μας χωριό. Ἡ μητέρα θέλει νὰ τὸν πάρω.

— Καὶ σὺ; . . .

— Κακὴ! μ' ἐρωτᾷς; Μόνον τὴν μητέρα μου λυποῦμαι ποὺ κλαίει, καὶ λέγει ὅτι δὲν θέλω τὴν ἡσυχία της καὶ ὅτι θὰ βασανισθῆ εἰς τὸν θάνατόν της, ἐάν δὲ μὲ πανδρεύσῃ πρὶν ἀποθάνῃ. Ἄχ! ἡ καυμένη

ἡ μητέρα δὲν γνωρίζει ποῖος μὲ ἀγαπᾶ!

Ὁ Ἐραστος ἠσπάσθη αὐτὴν· τῆ ἔλεγεν ὅτι ἡ εὐτυχία της εἶνε δι' αὐτὸν πολυτιμος, τὸ πᾶν τέλος, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν της μητρὸς της θὰ τὴν λαβῇ καὶ θὰ ζῆσῃ εἰς τὰς ἐξοχάς, εἰς τὰ δάση, εἰς τὸν παράδεισον!

— Σὺ ὅμως δὲν ἔμπορεῖς νὰ γίνῃς ἀνδρας μου, ἔλεγεν ἡ Λίζα ἐλαφρῶς στεναζούσα.

— Καὶ διατί;

— Ἐγὼ εἶμαι χωρική.

— Μὲ ὑβρίζεις. Ἐγὼ θέλω καρδίαν τρυφερὰν καὶ ἀθῶαν, δι' αὐτὸ καὶ ἡ Λίζα εἶνε πάντοτε μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Λίζα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του; καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀθῶότης της κατετράφη!

Ὁ Ἐραστος ἠσθάνετο ἑκτακτον ταραχὴν. Ποτὲ ἡ Λίζα δὲν τῷ ἐφάνη ἐρασιμωτέρα, ποτὲ τὰ φιλήματά της δὲν ἦσαν θερμότερα. Αὕτη οὐδὲν ἐγνωρίζεν, οὐδὲν ὑπωπτεύετο, οὐδὲν ἐφοβεῖτο—τὸ σκότος ὑπέθαλπε τὰς ἐπιθυμίας.—Οὕτε ἐν ἄστρον ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, οὐδεμία ἀκτίς ἠδυνήθη νὰ φωτίσῃ τὴν ἀμαρτίαν.

Ὁ Ἐραστος αἰσθάνεται ὅτι τρέμει· καὶ ἡ Λίζα τρέμει χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅμως τὴν αἰτίαν καὶ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται.

Ἄχ! Λίζα ποῦ εἶνε ὁ ἀγγελος φύλαξ σου; Ποῦ ἡ ἀθῶότης σου;

Ἡ ἀποπλάνησις ἐπῆλθε πάρχυτα. Ἡ Λίζα ἐξεπλήσσετο καὶ ἠρώτα. Ὁ Ἐραστος δὲν ὠμίλει—ἐζήτηει λέξεις καὶ δὲν εὕρισκε.

— Ἄχ! φοβοῦμαι! — ἔλεγεν ἡ Λίζα—φοβοῦμαι μήπως ἐπάθαμεν τίποτε κακόν. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀποθαίνω . . . ἡ ψυχὴ μου . . . Ὁχι, δὲν ἠξέυρω νὰ τὸ εἰπῶ . . . Δὲν ὠμίλει, Ἐραστε; ἀναστεναάζεις; . . . Θεέ μου! τί εἶνε!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠστραψεν ἡ βροντὴ ἀντήχησεν. Ἡ Λίζα ἔτρεμε σύσσωμος.

— Ἐραστὲ μου, τῷ εἶπε, φοβοῦμαι τὴν βροντὴν, διότι . . .

Ἐνέσκηψε λαίλαψ· ὁ ἀνεμος ἐσύριζεν ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων· βροχὴ ἐπιπτεν—ἐφαίνετο ὡς εἰ ὠδύρετο ἡ φύσις διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀθῶότητα τῆς Λίζας.

Ὁ Ἐραστος προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ αὐτὴν, τὴν συνώδευσε δὲ μέχρι τῆς καλύβης. Τὰ δάκρυα ἐπιπτον κρουνηδὸν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λίζης ὅτε ἀπεχαιρετίσθησαν.

— Ἄχ, Ἐραστε! εἰπέ μου, θὰ εἶμεθα εὐτυχεῖς καθὼς πρῶτα;

— Θὰ εἶμεθα, Λίζα, θὰ εἶμεθα, τῆ ἀπάντησε.

— Ὁ Θεός νὰ δώσῃ! Δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ πιστεύσω τὰ λόγιά σου, διότι σὲ ἀγαπῶ! Ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου . . . Φθάνει! Φθάνει. Καλὴν νύκτα. Αὐριον, αὐριον, θὰ σὲ ἰδῶ πάλιν.

Ἐπεται τὸ τέλος.